

залъ му съ ножчето шиповетѣ на краката, цепналъ следъ това гребена отъ дветѣ страни и ги присадилъ на главата му.

Превързалъ главата му съ парцалъ, та замязалъ на ходжа, вързалъ го на кжсо за двата крака въ две колчета, забити ниско въ земята, и турилъ единъ кошъ надъ него. Три недѣли го държалъ тъй, и като го отвързалъ следъ това, — ето ти тебе пѣтель съ рога!

Пусналъ го изъ двора. Крачи като рогатъ дяволъ Кондю, трѣска глава, а дѣдо Куманъ се хили и се радва, сѣкашъ дръвче е присадилъ. Умири се пустиятъ му пѣтель хей, омекна и стана кротъкъ, като проповѣдникъ. Следъ нѣкой день присади още две пѣтлета и една кокошка. Не се мина много и изъ цѣлата околия се прѣсна новината, че на Гурбаловата воденица имало рогати пѣтли. Запристигали селяни и мераклии кокошари, донесли и по малко мливо, та хемъ да си смелятъ, хемъ и това чудо да видятъ. Гледатъ, пулятъ очи и питатъ.

— Абе, дѣдо Кумане, отъ где взе тия рогати дяволи?

— Отъ Аустрия—дума имъ старикътъ и се подсмива подъ мустакъ. Сестринъ синъ имамъ тамъ